

Polgár András
Kuki

Regény részlet

A *Magyarits-villa* a város szélén állt, a Svábhegy oldalában, háromszintes, ősparkos, pavilonos kivitelben. A pavilont behangosították, tavasztól őszig, kényelmes párnákon ücsörögtek a pavilonban, Lujcsi, a mindenes gördülő asztalkán mindenféle finomságokat szolgáltat fel és a lemezjátszóról a világ legjobb énekesei voltak hallhatóak.

Hamarosan lányok is kerültek, hogyne kerültek volna, Frigyes állandóan ajándékozott. Parfümöt, csokoládét, lemezt. Bőkezű házigazdának mutatkozott. Városszerte híre ment, hogy esténként a *Magyarits-villa* pavilonjában zenét lehet hallgatni, csodás vacsorát adnak. A medencében vidám fröcskölős partikat tartottak, monokinis lányok ugrándoztak jóképű fiatalemberekkel, előfordult, hogy egy-egy színésznőcske is felbukkant köztük.

Frigyes (kövérkés alkata miatt szégyellt fürdőnadrágban mutatkozni), a parton foglalt helyet nyugágyában.

Zenehallgatás után a Mama hangos „vigyázzatok magatokra!” sóhajjal nyugovóra tért, Frigyes kicsit babrált az éppen ügyeletes lányon, de gyorsan kielégült, túlságos erőfeszítést nem kívánt. Eleinte sokan akartak volna Magyarits Frigyesné-vé lenni, de Frigyes gyorsan eloszlatta a kételyeket; nem nőszül.

Szatyi egyik este magas, rövid hajú, férfias nőt szedett le a villa előtt álló magas gesztenyefáról, Magdi volt, a *paparazzi*. Terepszínű nadrágot viselt, mellénnyel. Több digitális fényképezőgép csüngött rajta. *Lesifotót* akart készíteni a villában zajló vidám életről, főleg arról a színésznőcskéről, akit az éppen futó tévésorozatból ismertek a nézők.

- Figyelmeztetem, hogy van ügyvédem! Ha egy ujjal hozzám nyúlnak, annak következménye lesz!

Frigyes mosolygott, egy másik nyugágyat hozatott, egy pillantással elküldte Szatyit, leültette Magdit.

- Kávét, ásványvizet, üdítőt?
- Kóser pálinkája van?

Frigyes saját kezűleg szolgálta ki.

- Elmondom a Házirendemet. Nem kell ügyvéd, elfelejtheti. Nálam a *paparazzi* szabadon dolgozhat!

- Hogyhogy „szabadon?”

- Kitüntetésnek veszem, ha foglalkozik szerény személyemmel! Nagy terveim vannak, és ennél még sokkal híresebb akarok lenni! Természetes tehát, hogy megjelenek a lapokban. Saját *paparazzikat* akarok, és ha elfogadja, Maga irányítja őket, legalábbis, nálam. Magának és az embereinek szabad bejárásuk lesz. Nálam nem kell felmászni fákra, kocsí tetején lapulni, üldözve fényképezni, bejön, megkeresi a legjobb szöveget a fotózáshoz. Elbújik. Vigyázz arra, hogy úgy látszon a képen, mintha *lesifotó* lenne. Mit szól hozzá?

- Döbbenetes fazon maga, Magyarits! Bejártam a fél világot, melóztam Algériában, de még Koreában is... Velem még senki sem állt szóba.

- Ott látja azt a bokrot? Ha a bokor mögül fotóznának... Úgy nézne ki, mintha lopva kapnának le. Nos? Jó?

Magdi bedöntötte a stamperli pálinkát.

- El vagyok ájulva Magától, Magyarits.

- Ez még nem minden. Valamennyi fotót látni szeretném, ami rólam készült. Itt a villában, vagy bárhol. Mielőtt leadja a szerkesztőnek, okézni szeretném, ha lehet. Ez havi tíz külön, ide a kis kacsójába, zsebből. Adómentesen. Lehetséges?

- Aprokkszimatívé.

Frigyes elmosolyodott.

- Egy *paparazzi* legyen művelt és intelligens! Nagy szerencsém, hogy Maga szúrta kis szerénységemet!

- Részemről a szerencse!

- Akkor adjon kezet az egyességünkre.

- És ez elég?

- Nézze, Amszterdamban, az olaj bizniszben, a megállapodást kézfogással pecsételik meg, pedig hordó ezrekről, milliókról van szó. Úriemberek között a kézfogás meg az adott szó, többet ér, mint akármilyen szaros papír... Nos?

Magdi éppen kérni akart még egy stamperlit, de a sürgetésre kezet adott.

- Viszontlátásra! – mondta Frigyes és elfordult. A medencében zajló vidám fröcskölést nézte. Kivált Franciskát követte tekintetével, ezt a magas, fekete, fitos orrú szépséget. Franciska modelkedett, fényképe már több lapban is megjelent, állítólag Párizsba hívták, a *Versace* kollekcióhoz.

Igazi bombázó volt, gyönyörű lábakkal, igézően gömbölyű, nem túl nagy keblekkel, melyekben bárki szabadon gyönyörködhetett, tekintve, hogy Franciska nagy barátja volt a monokinizésnek. Frigyes régen kinézte magának ezt a szépséget, sőt a Mamának is megmutatta a címlapot. A Mama tartózkodott a bírálatoktól, soha nem mondott lányra rosszat, de fia a szeme mozgásából tudta a véleményét. Ha az égre nézett, az egyértelmű nem. Ha lesütötte a szemét, nem tudja, se jó, se rossz. Ha a fényképről rá nézett, apró vállvonogatással akkor a „Te tudod” véleményét juttatta érvényre.

Franciska vonakodva ette a kaviárt és a tengeri gyümölcsöket, aggályosan vigyázott a vonalaira, a fogára, a bőrére. Minden ételről tudta, milyen élettani hatása lehet. Frigyes körül udvarolta. Jóval alacsonyabb volt a nőnél, de Franciskát ez láthatóan nem zavarta. A kocsit érte küldték, parti után hazaszállították, a *Magyarits-villában*, a legmagasabb értékű vendégnek kijáró udvariassággal fogadták, lesték a kedvét, s ez számára elegendő volt. Természetesen azonnal észlelte, mire megy játék, vidáman fogadta Frigyes kétértelműnek szánt (kissé bátortalan) tréfáit, kétértelműen válaszolgatott, viccesen megérintette a házigazdát, hiszen Frigyes minden lehető alkalommal megérintette vizes testét. Bőre simítása után lenyalta ujját, mintha Franciska „íze” roppant kívánatos lenne számára.

Ekkor már a hálósobában tartózkodtak, perzsaszőnyegek, egyedileg készített, teak bútorok között, ahol többszázezer forintos tévén és videón ment a film. Márkás italok garmadája sorakozott az aranyozott, csőbútor, üveges tálalón, a következő szobában baldachinos ágy várta a megfáradt gazdát. A bombázó e látványos gazdagság láttán, megszeppenve hallgatott.

„Mi a baj?”

„Meglép, hogy egy halottkém ilyen 'vastag'. Ezek a bútorok... Ezek a tévék és lejátszók...”

Franciska bájosan csicssergett, körülnézett, eljátszotta, mennyire élvezi ezt a csodás berendezést.

„Halottkém lennék? Kedves tőled. Te akarsz negligálni – engem? Bocsásson meg a világ, ez azért mégiscsak furcsa!” - Frigyeset nem lehetett egykönnyen megsérteni. Szelíden magyarázni kezdett: ő nem halottkém, ellenkezőleg, csak garantáltan holt kisállatokkal foglalkozik! Megmutatta az *Örök Nyugalom Kertje* fotóit, sőt, videó felvételeit. A Pécsi, Miskolci, Pápai, Siófoki, Zalakarosi, Szegedi és Debreceni kertjeit. Ahol gyönyörű zene szól, zöld a fű, csodálatos sírocskák állnak, némelyiken az elhunyt állatka szobrával, nevével, ahol meghatódott, ünneplős emberek állnak, az árván maradt pórázt, labdát, gumijátékot szorongatva.

A videó nézése közben Franciska elnyomott egy ásítást. Ekkor Frigyes mintegy mellékesen megkérdezte:

„Na, és Te mennyit keresel havonta? Mi jön össze a fotózásból? És mennyit a szüleid? Mennyi a család teljes bevétele?”

Franciska riadtan bement egy összeget.

"Nos, én ennek közel a százszorosát. Úgyhogy, ha „halottkém”-nek tartasz, oké!”

A bombázó lehunyta szemét, élveteg arccal közeledett. Megpróbálta Frigyes nadrágszíját kioldani, valahogy benyúlt a férfi nadrágjába, de a szándék már a zipp-zárnál megtorpant, sehogy se boldogult a slicc megnyitásával. Pofákat vágott. A hatalmas vagyon ösztökélésére legyőzte undorát, nem adta fel, immel-ámmal megvárta, míg Frigyes megnyitja a bejáratot. Ám ekkor a kézbe vett dolog mérete s állapota okán, grimaszolt, fejét csóváltgatta. Testbeszéde hatására Frigyes azonnal Lujcsi után kiáltott s a lány pillanat alatt bedübörgött.

„Hívj egy taxit a kisasszonynak!” - utasította a gazda - „és legyen gondod rá, hogy többé ne lássam a házamban...”

A Mama a medence mellett várta, sötét volt, csend, elmentek a vendégek. Frigyes leült mellé a nyugágyba, nézték a vizet. A Mama sohasem tett szemrehányást, sohasem okolta semmiért, ellenkezőleg, tudta, hogy jelenléte megnyugtatóan hat fiára. Igazán pihentető, ha úgy zárják a napot, hogy átbeszéljük a történeteket. Nézik a csillagokat, kivált, mióta felépült a villa. Ablakból nézni a csillagokat egészen más, mint a villa kertéből. A Mama megfogta fia kezét, Frigyes, pedig rátette meleg tenyerét Mama kézfejére.

Eszébe jutottak az arcfestés-játékok, kisfiú korából. Mekkoraikat nevettek, amikor Frigyes előbukkant kikent képpel, mindig más maszokban. A Papa, (neve a Mama szerint említésre se érdemes, hiszen elhagyta a családját, számkivetetté vált, egyébként a Géza névre hallgatott, amíg hallgatott), állandóan perlekedett, miért hagyja ezt az arcfestés játékot, a rúzsok, púdereket, szájfények, szempilla festékek felkenését. A Mama azonban következetes volt a nevelésben. Soha, semmiben nem korlátozta a kisfiút, a „nem szabad!” el nem hagyta volna a száját. A tiltás megtöri a gyerek egyéniségének kifejlődését, a tilalmak állítása csak szorongást és félelemérzet kelt. Mi rossz van abban, ha kifesti magát? Ha éppen nőnek akar látszani?

Kamasz korában tovább fejlesztette ezt a játékot, átöltözéssel. Elolvasta a Mama által ajánlott könyveket, szerelmes regényeket, a háború előtt idő divatos íróitól *Bozzay Margit*, *Kosáryné Réz Lola*, *Zilahy Lajos*, *Vicki Baum*, és *Márai Sándor* művei újszerű állapotban pihentek a polcon. A történetek hatására Kuki csordultig telt érzelmekkel, olykor elábrándozott, és a regény szerelőinek helyébe képzelte magát.

Amikor már kezdte komoly tételben is hazahordani a használtcikk-piacról az összevásárolt ruhákat, jelmezeket, cipőket és csizmát, fejfedőt, kendőt, vagy kalapot, olykor beöltözött. A Mama és Lujcsi sikongatva nézték, tapsoltak, a Mama igyekezett jellemezni a Frigyes által megjelentített figurát.

Turbános nő, derékban összefogott, hosszú női ruhában, szipkával, szépen kifestett arccal, mórlikálva magát a földig érő tükör előtt. Magas sarkú cipellőben.

- Miss Evelyn – mondta a Mama. – Utas a tengerjáró hajón, az első osztályon. Liezonja van a Kapitánnyal, de titkolniuk kell, éjfélkor találkoznak, a kazánház fölötti apró szobában. Nehezen adta oda magát, de legyőzték vágyai.

- Az uram, a gazember – pihegte Evelynként, riszálva csípőjét. – Rajta kaptam a cselédlánnyal... Meg akartam halni. De a Kapitány azt mondta, Evelin, maga vérforraló! Legyen az enyém! – Észrevette magán, hogy szívesen beszél a megteremtett alakok nyelvén, el tudja mondani legtitkosabb gondolataikat, nem is esik nehezére, nem kell törni a fejét, ömlik belőle az önjellemzés.

Lujcsi nem hitt a szemének, a Mama háta mögé bújt, onnan kandikált elő.

Frigyes ekkor kidobta csípőjét, „vadító nézést” vett fel, tenyerébe csókolt, és elküldte. Egyre jobban élvezte a szerepek játszását, és a kitalált szövegeket, melyek – itt, ebben a hallgatói körben -, teljes sikert arattak. Elővette azt a férfit, aki a Széchenyi fürdő melegvizes medencéjében látott. Aki pöszögött, és mindenfélét sugdosott a nagyobb fiúk fülébe.

Öltönybe bújt elválasztotta a haját, álszakállat öltött, kamáslis cipőt húzott. Szemébe csippentett egy monoklit.

- Berkenyei Aurél. Pederasztá – mondta a Mama.

Frigyes pipiskedve járt, igyekezett „buzisan” mozogni, kezét nőiesen tartotta, szája piros volt, csókos. Lujcsi úgy nevetett, a könnye is kicsordult.

- Piszta – pihegte Frigyes, egyre jobban élvezve a szereplést, - mit keres maga a lakászomban késző eszte? Piszta, maga gyanusz nekem...

- Jobb mint a Lulu! **– sóhajtotta Lujcsi. – És még csak tizennégy éves...

A Papa egy irhabundát készített a művésznek, aki többször visszaküldte, hol bő, hol szűk volt a bunda, nagyon macerás kuncsaftot alakított, egyszer náluk is járt próbán, bolondozott a kislíúval. Végül átvette a bundát. Azóta „Lulu”-ként aposztrofálták, ez idegenek előtt jól hangzott, akárha a családnak ilyen híres barátai lennének.

- A látszat! – hajtogatta a Mama. – Majdnem fontosabb, mint a valóság!

Amikor felpróbálta a papi ornátust, és áldást osztva jelent meg, bajusszal, szemüveggel, úgy tett, mintha ostyákat osztogatna a hívőknek, Lujcsinak tátva maradt a szája. A Mama elismerően billentette oldalra a fejét.

- Lehet, hogy színésznek kellett volna menned? Teljes illúziókeltés!

Frigyes meggyújtott egy gyertyát az asztalon, leoltotta a villanyt és leült „hívei” elé egy székre. A sötét szobában kísértetiesen imbolygott a gyertya lángja, a falon kirajzolva a „pap” alakját.

- Híveim. Minket, keresztényeket a szeretet jellemez, - kezdte kenetteljes hangon.
– Szeresd felebarátodat, hirdette Jézus. Ha megdobnak kövel, dobd vissza kenyérrel! Soha ne paráználkodjatok! Más feleségét meg ne kívánd! Várlak, fiam, vasárnap a szentmisén! – intett a Mama felé és felállt.

- Te vagy az, arany Kukikám? – kérdezte a döbbenettől leesett állal Lujcsi.

- Ó hát, te süket! Ki lenne? – mondta a Mama.

Gyorsan híre ment, hogy Frigyes ért a pénzhez és tud is pénzt csinálni. Megszámlálhatatlanul sok ember kereste fel a *Magyarits-villa* földszintjén elhelyezkedő irodájában, az *Örök Nyugalom Kertje* központjában, ahol meg lehetett rendelni mindent, az elaltatástól a hamvasztásig, ki lehetett választani az orvost, a síremléket, az urnát, a zenét. Udvarias, ápolts titkárnő fogadta a megrendeléseket.

Frigyes mahagóni burkolatú irodájába ezek a megrendelők nem jutottak be. Már sokan voltak azok, akik tudták, miféle ügyleteket lehet lebonyolítani személyesen a Gazdával, a légkondicionált, pálmafás irodában. Pénzszag szállt a levegőben, az a titokzatos, bankokban szimatolható, semmihez sem hasonlítható illat, amelyben illatos, jól öltözött tisztviselők suhannak, ülnek az üvegablakok mögött, és ahol tudvalévó, hátul, az irodák mélyén nagyhatalmú Igazgató trónol, aki egy személyben dönt hatalmas összegekről, hitelekről, végrendeletekről, vagyonokról.

Itt bizony pénz forgott! Magyarits, a pénzember. Magas kamatot hirdetett, dupláját annak, amit a hivatásos bankok kínáltak, sőt néha húsz százalék felett is.

Mindenki pénzt hozott, ki többet, ki kevesebbet. Színészek, professzorok, igazi és kamu-befektetők, örökséghez jutottak és reménykedők, *spillerek* és leégettek. Frigyes éles szeme azonnal kiszúrta „ki a nem frankó”, az illetőt rövid úton eltanácsolta. Csakis komoly ügyfelekkel foglalkozott. Jelentős pénzekkel. Nála, szerződés nélkül is, havi tizenkét-tizenöt százalék hozadékra állt a zászló. Erről nem írt az újság, nem beszélt a rádió és televízió, MÉGIS MINDENKI TUDTA!

Szerződésre nem volt szükség, sem aláírásra, kivétel nélkül tudta mindenki, **BETONBIZTOS HELYEN VAN A PÉNZE!** Csak körül kellett nézni az irodában, a belső udvarban, szemügyre kellett venni a cég kocsiparkját, a bútorokat, a számítógépeket és az alkalmazottakat. Talán itt, Frigyesnél voltak láthatók az ország legjobban öltözött, legudvariasabb beosztottai, itt látták el legjobban felvilágosítással, nyomtatvánnyal az érdeklődőket, itt szolgálták ki legbökezűbben a kényszerű várakozókat.

Akinek olyan szerencséje volt, hogy épp akkor érkezett, amikor Frigyes pénztárosa egy nagyobb összegű kamatot utalt ki a befektetőnek és az illető boldogságában lábujjhegyen közlekedett, még erősebben áhította, hogy kölcsönözhesse Frigyesnek. Befektethessen. A fáma ekkoriban már nyolc-kilencszázmilliós magánvagyonról suttogott. Új és új emberek jelentek meg nála, egy bizonyos összeget akartak elhelyezni nála, mert biztosak voltak benne, itt pénzecskejük megfial.

- Tisztelem! - hangzott fel a küszöbön. – Balkányi!

Frigyes éppen a benyújtott *lesifotókat* nézegette, amelyeket Magdi és csapata rögzített a *Pilisszigeti Leányotthonban*. Itt azok a nevelhetetlen lányok élnek, akik kikerültek a családból, vagy eleve szülők nélkül tengődtek, állami nevelő otthonban éltek. Egy újságíró tanácsolta ezeket a rendszeres kis jótékonyságokat. Ha ismert ember akarsz lenni, és azt szeretnéd, hogy felnézzenek rád, jótékonycodj! Majd észrevesz a bulvár, innen már csak egy madárlépés a média elismertség. Azt tanácsolta Frigyesnek, kis ajándékcsomaggal állítson be, az otthon vezetője, Ottó bácsi, „jó néven” veszi az adományokat, különösen, ha a lányoknak szánt „apróságok” egy kis kézpénzzel párosulnak. Frigyes telerakta a Mercedest csokoládéval, ruháskosár téliszalámival, rekesz számra kólával, filléres szépítőszerral. Egy borítékba két tízezrest rakott és a vezetőre bízta, mire fordítja, mit vesz rajta a gondozottainak. Arról természetes mélyen hallgatott, hogy a *paparazzik* minden lépéséről tudtak, és már a legelső látogatását megörökítették.

Jó képek voltak, az emlékezetes első látogatásáról. Minden fotón jól látszott kövérkés alakja, érdeklődő arca.

A salakos kézilabdapálya mellett haladtak az iroda felé, a lányok éppen tornáztak, összevissza szerelésben, tornacipőben. Képek a lánykákról. Sulyok úr a kosarat cipelte, Frigyes meg-megállt és áhítattal nézte a lánykákat. Némelyiknek már erősen ütközött a melle, némelyiknek szép csípője, combja volt, és akadt, aki leplezetlenül, kihívóan bámult vissza. Magdi ifjú titánja, István felmászott a gesztenyefára, és a magasból, lombok közül fotografált.

„Ottó bácsi”, - egy fiatalember, szakállas, bajuszos - nagy tisztelettel fogadta Frigyest. Nem tegezte vissza, leültette, mindenfélével kínálta. „Nagyon boldoggá tette ezeket a lányokat, Magyarits úr, - mondta, egy rúd téliszalámival babrálva, - ők még nem ettek ilyesmit. Nem kapnak ajándékot, se rúzsot, se szemfestéket... Nagyon hálásan köszönjük!”

Frigyes elnéző mosollyal nézte, majd átadta a borítékot. Ottó bácsi elvörösödött, két ujjával lóbálta a két bankjegyet. „Nem kellett volna! Ezt tényleg nem kellett volna!” Frigyes biztosította, hogy az intézet támogatása nála lelki kényszer, sanyarú gyermekkora miatt, ha valaki, ő aztán tudja mi az ínség, az éhezés; rendszeresen támogatni kívánja a leányotthont! A távozáskor Ottó bácsi a Mercedesig kísért a látogatókat, úgy intézte, hogy kissé lemaradjon Frigyessel, majd halkán felajánlotta: „Olykor, ha szükségét érzi... el tudok engedni egy-két lányt hétvégére... Bizonyos vagyok benne, hogy nagyszerűen

érik majd magukat Önnél!”

Frigyes lelki fülével hallotta a fényképezőgépek kattanasait, remélte, a *paparazzik* füle tompább, mint lencséik érzékenysége, és ezt a mondatot már nem hallották.

Az erőből duzzadó, rövidfrizurás, napszemüveges, illatos, olasz öltönyös férfi belépett az irodájába, áthatotta a levegőt a volt olimpiai bajnok boxoló magabiztossága, tudatossága. Frigyes először azt hitte, befektetésről van szó. Berakja az olimpiai bajnoki aranyért kapott hatmilliót. Ismeretlen bizsergés kerítette hatalmába, ösztöne azt súgta, talán nem is befektetésről van szó. Vagy mégis?

Frigyes eleve eldöntötte, ezt az embert nem utasítja el! Tisztelte a híres sportolókat, aki olyan teljesítményre képes, amire ő maga, sohasem. Tudta, erre az emberre van szüksége! Ilyen magabiztosságra, ilyen fellépésre. Jó egy ilyen igazi férfit, egy sármos, jól öltözött embert látni az irodában.

Új élményekre vágyott, új kihívásra, unta az alázatoskodó, hajbókoló befektetőket, aki alázatoskodnak, de magukban lenézik őt, a senkiházit, a kis kövér, köpcös szarjancsit, amint a háta mögött neveztek néhányan. Lujcsi kihallgatott egy középkorú párt, a férfi púpos volt, sántított, rossz volt nézni a járását, neki aztán nem lett volna szabad rosszat mondani más megjelenéséről, és ha hozzátesszük, még akart is valamit ettől a másvalakitól... Nos, ez a púpos pocskondiázta le Frigyeset, a megjelenését, a járását, az alakját, a „modoros stílusát...”

Ezt az egykori olimpiai bajnokot, (aki persze Frigyes fényképről, tévé képernyőről jól ismert,) sokszor látta, sport örült lévén, gyakorta nézte tévén a nagyobb sporteseményeket, így az olimpiákat is figyelemmel kísérte. Persze, - és ilyen az élet -, éppen azt a döntőt nem láthatta egyéb elfoglaltsága miatt, amikor Balkányi győzött, de a Mama felvette videóra a meccsét. Utólag így megnézhetné, azaz, képben volt Balkányi-ügyben.

- Balkányi Péter, olimpiai bajnok. Balkányi, a kiváltósúlyból. – Kellemes, mély hang, férfias, átható parfümillat. - Harminckét éves vagyok. Nőtlen. Általában Péternek szólítanak. Neked: Petya, ha megfelel.

- Részemről a megtiszteltetés, Petya.

Mögötte narancsszín ruhában, darázsderekú, nagykeblű fiatal lány állt. Péter nem mutatta be, a lány csak úgy volt, vele jött. Beszéd közben, mintegy mellékesen, intett a lánynak, leülhet. Frigyes lopva oda-oda sandított.

Micsoda lány! - gondolta elismerően. Ilyen lányokról álmódott. Tökéletes, fiatal test, hosszú, formás lábak. A derekát simán átérné a két tenyerével. Csibészes, kissé szemtelen arc, nyílt, kutató, őszinte tekintet. Formás pici, vérvörös száj, cseppnyi, fitos orrocska. A haja hátul összefogva, laza lófarokban.

Petya folyamatosan beszélt. Bemutatta önmagát. Kisváltósúly. Rettenetes kínlódások a fogyással, nem tudta hozni a súlyát, már régen fel kellett volna menni a váltósúlyba, sőt, akár nagyváltóba, de a magasabb súlycsoporthoz gyengének érezte magát. Az edzője se bízott abban, hogy azokat a sikereket, amelyeket kisváltósúlyban elért, hozni tudja a felsőbb súlycsoportokban. Ebben a korban már csak a kilók mennek fel a testre, izomban, általános fizikumban mások, erősebbek. Főleg, akik gyermekkoruk óta a magasabb súlycsoportokra készültek.

De azt a rettenetes szenvedést, amit át kellett élnie a nagyobb versenyek előtt, az ellenségének se kívánja. Huszonnégy óra alatt két, nem ritkán, három-öt kilót kell gyorsan leadni, nem eshet át a súlyhatáron! Az a rettenetes fogyasztás. Mert két verseny közben nem bírja ki a koplalást, bizony, olykor zabál! Aztán itt az eredmény. Fenyegetően közeledik a mérlegelés. A „MÉRLEGELÉS!” Minden ökölvívó hagymázás álma. A kérlelhetetlen mérleg! Órákig a gőzben, folyadék egy gramm se! Kicserepesedett szájjal, vörös szemmel, szédelegve, amikor az életét adná egy falat kenyérért és egy falat húséért!

Mindegy, valahogy kibírta. Utoljára. Valamit valamiért! Mert olimpia, azért mégis más. Azért már érdemes! Athéni olimpia, első hely. Olimpiai bajnok. Fent a dobogó legfelső fokán, kezében a virágcsokorral, nyakában az aranyéremmel, nézi, hogyan kúszik fel a magyar zászló a hatalmas csarnokban, könnyes szemmel hallgatja a himnuszt. Ott már senki sem emlékszik a fogyasztással küszködésre.

Frigyes közben arra gondolt, lehet, az élete összefonódik az ökölvívással? Elképzelhető, hogy új lehetőség adódik, és kipróbálhatja magát, mint... Mint mi is? Hiszen a mozgás sosem volt erőssége. Életében nem járt élő sportversenyen, főleg nem ökölvívó mérkőzésen. Mi tehetne ő ebben az izgalmas, új világban?

Frigyes bólintott. Ő mennyire örülne, ha összefonódna... De még mennyire!

Petya röviden közölte, nagy üzlet reményében érkezett. Be akarja vezetni Magyarországon a profi - boxot! A profi - box óriási üzlet, mindenütt a világon. A megnyert olimpia után a maga részéről abbahagyta, edzői oklevelet szerzett, tódulnak hozzá leendő tanítványai. Létre akar hozni egy box-istállót, csupa tehetséges, jól menedzselhető, fiatal öklözővel, felvinné a kapcsolatot a nagy, külföldi istállókkal, elsősorban németekre gondol, például a *Sauerlandra*, de másokra is, akiknek nagy szükségük van jó, kezdő, még nem felfutott ökölvívókra, saját versenyzőik felhozó mérkőzéseikhez. És akkor még nem is beszéltünk az *Universitاسról*, a másik német nagy menedzselő klubról, amelyik szintén kiváló csapattal dolgozik, profi körülmények között, nagy befektetéssel.

Herr Sauer, személyes, jó ismerőse, mindig nagy elismeréssel beszélt vele, ott volt az olimpián is, hívta az istállójába. Nem akart belevágni, harmincegy évesen nem tudta volna elkezdni a profi ökölvívást... Habár, ki tudja... Elmondta Sauer úrnak, mit tervez. Ismerje meg az új magyar tehetségeket, akiket egy volt olimpiai bajnok vett szárnyai alá. Biztos benne, két perc múlva szerződést kínál a legjobbaknak. Sauer úr szakember, jó szeme van, észreveszi, kibén van spiritusz! És aki belekerül a nemzetközi box sok pénzt hozó körforgásába, abból bármi lehet! Bármely dicsőséges profi övért versenybe szállhat. Európa-bajnoki öv, kontinens bajnoki öv, kisvilágbajnoki, világbajnoki. A világ nyitva áll!

Ő, mint edző, garantálja a sikert! Járja a magyar amatőr versenyeket, országos bajnokságokat, kiválasztja a legjobbakat! A kiválasztás megtörtént, van tizenkét remek boxolója. Már csak egy apró, de halálosan fontos, (kiemelten használt e drámai szavat, „halálosan fontos!”), arcra van szüksége. Ez az arc, egy nagyvonalú üzletember, akinek van affinitása a sporthoz, aki megszerzi a pénzt a box-istálló megindításához, alapvető felszerelések, kellékek, termék beindításához. De kizárólag a beindításhoz! Ez nagyon lényeges szempont. Azonnal elmondja, miért csak kezdetben van szükség a magántőkére.

- Most még ott tartok, hogy a megfelelő, profi arcot keresem, a támogatónkat! Aki

kellően nagyvonalú, és aki megfelelő kapcsolati tőkével rendelkezik. Akivel szóba állnak más pénzemberek. És ő, ne tartsa szerénytelennek, e beképzeltnek, „kinézte magának” Frigyest, a feltörekvő, sikeres üzletembert. Tudja, hogy fiatal, ambiciózus, merész. Belevágott a kisállat temetkezésbe, és fényesen prosperál vállalkozása! Ő lehetne a profi boksz klub elnöke!

Hátrafordult a lányhoz.

- Bemutattalak már?

- Még nem.

- Nos, Lolita a neve. Persze igazából nem ez a neve, de itt a művésznevéen fut.

Frigyes biccentett, és megint odasandított a lányka felhúzódott minijére. Kivillant a bugyi hófehér csíkjá.

Ismer egy államtitkárt, mondta Petya. Jó fej az illető, nagy koponya. És most következik a lényeg: Ugyan a kormányok jönnek és mennek, de a pillanat varázsa nagy! Aki MOST államtitkár, az sokat segíthet. Okos ember lévén, azt is tudja, államtitkári nimbuszát növeli, ha egy sikeres, egy IGAZÁN SIKERES sportágot támogathat, díjakat ad át, utazik a csapattal, sütkérezik a bajnokok mellett, rákerül a ringben készült fényképekre, rá is süt a fény.
